

Заешки неприятель.

Излѣзълъ веднажъ сивиятъ заекъ изъ полето да търси крѣхка корица на младитѣ дръвчета. Прѣбродилъ той цѣло поле и никждѣ не намѣрилъ младо дръвче. Най-послѣ се опѣтилъ къмъ зеленчуковитѣ градини на близкото село. Вървѣлъ, скачалъ, тичалъ, най-послѣ наближилъ градинитѣ и почналъ да разгледва внимателно има ли опасностъ.

Гледалъ, гледалъ — нищо опасно не видѣлъ. Заскачалъ отново къмъ зелковитѣ градини и навлѣзълъ въ една широка градина, посѣта съ зеле и цвѣкло. Тукъ откъсналъ, тамъ изровилъ и почналъ да се насища. Въ това врѣме надъ главата му гракнала черна врана. Сърдцето му затупкало отъ страхъ и той оперилъ уши къмъ опасния врагъ. Търсилъ той опасната врана изъ градината, ала не можалъ да я види. Най-послѣ очитѣ му се спрѣли на *плашилото*, което градинарътъ билъ поставилъ на една върлина насрѣдъ градината.

Уплашилъ се страхливиятъ заю отъ бездушното плашило и хукналъ да бѣга прѣзъ буци и грамади къмъ гората. Стигналъ благополучно до нивитѣ и се мушналъ въ синура между двѣ ниви. Скоро се намѣрилъ на едно незасѣто мѣсто и лѣгналъ да си отпочине малко, скритъ отъ страшното плашило. „Охъ, слава Богу, избавихъ се и този пѣтъ отъ страшния неприятель“, казалъ съ въздишка горкиятъ заекъ.